

de evenaar

een uitgave van de therapeutische gemeenschap 'de evenaar' - jaargang 9 - nr. 2 - september 2009

de evenaar

therapeutische gemeenschap | psychosociaal revalidatiecentrum

Colofon

'de evenaar' is een therapeutische gemeenschap waar mensen opgenomen kunnen worden voor een eerder langdurige behandeling. 'de evenaar' bestaat uit twee huizen in het centrum van Antwerpen, elk voor 9 bewoners. Kenmerkend voor 'de evenaar' is de kleinschaligheid met een uitgesproken huiselijk karakter.

werken mee aan dit nummer:

K., Aagje, Radja, Kevertje, Mon, Sarah, Sandra, Thomas en Martie en met dank voor de medewerking van de geïnterviewde bewoners en medewerkers

lay-out: Copycat

druk: Copycat

verantwoordelijke uitgever:

Martie Mol

contactadres:

'de evenaar'
Therapeutische gemeenschap
Sint-Jozefstraat 9
2018 Antwerpen
tel.: 03 225 02 20
fax: 03 485 58 88

E-mailadres:

de.evenaar@emmaus.be

Website:

www.tg-de-evenaar.be

Reacties zien we graag tegemoet!

In dit nummer

- _3** *Verhuizen*
Beste Lezer
- _4** *Verhuis*
- _5** *Nieuwe bureu*
- _6** *Bezoek aan TG de evenaar*
- _8** *Wat drijft hen?*
- _10** *Nieuw*
- _11** *Onge-evenaar-den*
- _13** *Bezoek van David Verbeeck*
- _14** *Een plaatsje op de wereldbol*
- _15** *Soms gooit het leven*
- _16** *Versprekingen*

Beste lezer

Het is drukker dan anders op de evenaar tijdens deze zomermaanden...

Voor de medewerkers die niet op verlof zijn, betekent het gewoontegetrouw uren en taken overnemen van degenen die weg zijn.

Dit jaar komt daar nog bij dat twee collega's elders hun geluk gingen beproeven. Maarten & Tom, veel succes trouwens met jullie nieuwe job! Wouter heeft Tom vervangen en Thomas Maarten. An zit thuis te wachten op haar eerste kindje en Anke is haar vervangster. De drie nieuwelingen vertellen in deze Nieuwsbrief over hun prille ervaringen op 'de evenaar'.

Ook de bewonersgroep 'Sint- Jozef' is serieus vernieuwd en ook zij legden hun ervaringen samen.

Wat deze zomer op 'de evenaar' nog specialer maakt, is dat de leefgroep van de 'Korte Leem' verhuist naar Sint- Jozefstraat nummer 11. Dit geeft zowel voor de medewerkers als voor de cliënten extra activiteit en stress. Schijnbaar tegenstrijdige gevoelens wisselen af: een vertrouwde stek moeilijk kunnen opgeven én hoopvol uitkijken naar nieuwe mogelijkheden.

In elk geval: na het verschijnen van dit nummer spreken wij van 'Sint- Jozef 9' en Sint- Jozef 11'.

Na deze drukke zomer zal er dus veel 'nieuw' zijn op 'de evenaar'!

Met 'Blikopener' trokken we naar het Middelheim-park. De kunstfoto's lopen als een rode draad door deze nieuwsbrief.

Veel leesgenot!

De redactie

Verhuizen

*Verhuizen' klonk het
zonder meer
Dezelfde stad
een ander huis
Het laat me koud
ik voel, dat lijkt
Het maakt me koud*

*Dag kamer' klinkt het
zonder meer
Hetzelfde bed
een andere geur
't laat me niet koud
ik voel, het kruipt
Het maakt me koud*

*Verhuizen' klonk het
zonder meer
Het nieuwe huis
mijn eigen stek
't laat me niet koud
ik voel, het lacht
Het maakt me...warm*

-Aagje-

Pff verhuizen,...

Spijtig genoeg moet het allemaal gebeuren: opruimen, inpakken, sleuren met dozen, persoonlijke en gemeenschappelijke spullen, en daarna weer terug uitpakken.

Uit een rondvraag bij de bewoners van KL bleken hieromtrent verschillende meningen te bestaan. Van grote zuchten tot bewoners die het niet erg vinden. "Ik heb het al vaak gedaan", "Pff ik moet veel inpakken, ik heb op al die tijd heel veel dingen verzameld".

We gaan naar een nieuw huis, een nieuwe omgeving, een nieuwe kamer, nieuwe therapieruimten. Ook dit zal een grote aanpassing zijn. Het nieuwe huis wordt wel als leuk, mooi, groot ervaren. Toch vinden sommige bewoners het moeilijk, met bedenkingen zoals: "gaat het nog wel gezellig zijn, het huis lijkt op een instelling, ik heb een internaat gevoel".

Het oude huis, onze 'thuis', de KL 34. Vanuit onze groep vinden we het wel moeilijk om onze 'thuis' achter te laten. We zijn hier graag, hier is een heel huiselijke sfeer (doordat het hier klein is). Voor anderen voelt het heel raar: "Ik ben hier heel mijn verblijf gebleven, dit was voor mij het evenaarshuis, maar het gaat daardoor misschien gemakkelijker zijn om afstand / afscheid te nemen van het huis".

We hebben zelf onze nieuwe kamer mogen kiezen in het nieuwe huis. Dit is heel vlot verlopen. Iedereen heeft de kamer gekozen die

hij graag wilde hebben, iedereen heeft zijn eigen plaatsje kunnen innemen in het nieuwe huis. Onze oude kamer, oei, oei, oei, niet zo leuk. Dit zal zeker wennen worden. Een nieuwe veilige plaats creëren. Anderen vinden het wel leuk, "mijn nieuwe kamer is groter dan mijn oude kamer".

Er zijn ook enkele voor- en nadelen aan het verhuizen van KL 34 naar SJ 11.

Enkele voordelen zijn: meer plaats in de keuken, dicht bij de crea. Een van de bewoners vindt het gemakkelijker om afstand te nemen, omdat ze maar 14 dagen in het nieuwe huis verblijft.

Enkele nadelen vernoemt door de bewoners zijn een ander huis, een verandering, terug een nieuwe plaats innemen.

Verhuizen, zou dit een invloed hebben op de 'groep', het groepsleven?

Sommigen denken dat er in positieve zin een verandering zal zijn. De groep zal sterker worden omdat we moeten samen werken, we starten allemaal met een propere lei.

Andere denken wel dat er invloed gaat zijn "Het huis is heel groot, er heerst een internaatsfeer"

Het achterlaten van KL34 heeft nog een positieve kant: we worden burens. We worden SJ9 en SJ11. We zijn niet meer ver van elkaar, we kunnen beter afspreken. Ook wel handig om spelletjes uit te wisselen. Toch was er een bedenking: Zal er wel een verandering zijn, we gaan toch 2 aparte groepen blijven?

__Nieuwe burenen...

__Aagje & Kevertje.

Op 28 augustus krijgen we nieuwe burenen. Nieuwe burenen, wat betekent dat eigenlijk? Hoe gaan we daar mee om?

De bewoners van SJ9 denken dat er wel een paar verschillen zullen zijn. Zoals elkaar meer tegenkomen op straat en we zullen moeten wennen aan geluiden naast ons of misschien spreken we sneller met elkaar af.

Nog één van de vragen die we ons stelden was: "Gaat dit de band tussen ons versterken?" Voor sommigen zullen het altijd 2 verschillende groepen blijven en anderen zien al meteen de voordelen, gaande van het lenen van een ei tot het dragen van het sportmateriaal. Een ander voordeel dat sommigen zien is dat de kloof kleiner wordt waardoor sport en Blikopener, wat we gezamenlijk doen, lossier gaat verlopen. De nadelen zijn blijkbaar beperkter, namelijk meer lawaai.

Een belangrijke kwestie is het tuingebeuren. Gaan we voor een gemeenschappelijke tuin? Verdelen we beide tuinen gelijk of

laten we het zoals het is? Deze vraag speelt in SJ 9 een grote rol, aangezien wij een 'mini'tuin hebben. Toch waren de meningen sterk verdeeld. Voor een aantal bewoners was een beetje privacy heel belangrijk. Een origineel idee was de halfopen tuin met apart terras, maar de gemeenschappelijke tuin was de favoriet. Dan ging het nog even over de tussendeur, die er wel is, maar die we niet zouden mogen gebruiken. De antwoorden luiden als volgt: "Spannend? Spannend!" "Het zij zo." tot: "Gevaarlijk interessant!"

De ouwe tijd van 'KL' & 'SJ' is definitief voorbij. Welke benaming kan er in de plaats komen? Eén antwoord verdient de prijs van de originaliteit, namelijk: Sint Jozef (9) en sint Maria (11). Het populairste antwoord: 'den 9' & 'den 11'. Andere voorstellen waren: 'de oude evenaar' (9) & en 'de nieuwe evenaar' (11), onderscheiden aan de kleur van de deur. 'Evenaar 1' & 'Evenaar 2'.

De slotconclusie van de bewoners van SJ9 is: "SJ 9 is blij, we krijgen nieuwe burenen erbij!"

Bezoek aan TG 'de evenaar'

—Martie Mol

Ook op de grensgebieden van 'de evenaar' proberen we de uitgangspunten van een TG te respecteren. En dit veld (alles op de rand van binnen en buiten) hoort behalve voor alle medewerkers en bewoners, bij uitstek bij mijn functie.

Het zal niemand verwonderen dat ik ervoor probeer te zorgen dat er zo weinig mogelijk last van buiten 'de evenaar' binnendringt, zodat er in alle intimiteit gewerkt kan worden. Toch is het belangrijk dat mensen van buiten kennis krijgen van wat er in 'de evenaar' gebeurt. De ervaring leert dat elkaar ontmoeten in 'de evenaar' en kennis maken met de bewoners én de huizen een indruk nalaat die net iets meer beklijft dan woorden alleen. En dat niet alleen voor de bezoekers, maar ook voor onszelf (medewerkers en bewoners).

Maar hoe realiseer je, deze in principe tegenstrijdige belangen, op een manier die nog te verantwoorden valt binnen de principes van een TG?

Wie komt er allemaal over de vloer bij ons, wat komt er van buiten naar binnen?

Dat er afgelopen jaar veel bezoek is geweest, komt natuurlijk in eerste instantie door de verbouwing van Sint Jozefstraat 11. Zo waren er o.a.: Architect Luc, de aannemer Johan, technisch directeur Luc, werfleider Bert, Jos en Louis van de (brand) preventiedienst en dan een heleboel werkmannen (o.a. van de

aannemer, van de Technische Dienst, schilders, etc.). Allemaal mannen en ook twee dames van de linnenkamer, die de gordijnen naaien, aanpassen en wassen.

Hoewel die allemaal op SJ 11 moesten zijn, passeerden een groot aantal ook langs ons bureau op 'den' SJ 9 (als Karin of ik er niet zijn, langs den bureau boven bij de socio's). Vaak genoeg hebben ze de bewoners van SJ9 ook moeten lastig vallen, voor aanpassingen in SJ9 tengevolge van de verbouwing in SJ11.

Daarnaast is er de gewone gang van zaken wat bezoek betreft: bezoekers voor de bewoners, diegenen die op intake komen, mannen van de TD die klussen doen in huis, Ronny van de informaticadienst, de controleur voor de brandblussers, politie voor de domicilieerden, factuur Emanuel met aange tekend schrijven, etc.

In SJ 9 zijn ze het gewoon dat er veel mensen over de vloer komen en is er (te?) weinig protest. Bij KL staat men op hun privacy, want iedereen die binnenkomt, bellend of niet en die niet tot hun huis behoort, is hoe dan ook een indringer. Met dat er meer ruimte gaat zijn in SJ11 en wij ook echt kiezen voor circulatie en ontmoeting gaat dat ongetwijfeld anders zijn.

Wie komen er dan verder nog langs? Afgelopen jaar waren er heel wat sollicitanten voor sollicitatiegesprekken.

Vervolgens, want ik ben nog niet klaar met het lijstje, zijn er de 'specialekes', zoals de patiëntenvertrouwenspersoon, iemand die voor een 'Blikopener' een praatje komt geven, drie collega's die op een teamdag kwamen vertellen over hun werk. Drie keer per jaar komt de Wetenschappelijke Commissie vergaderen.

Verder zijn er nog de 'echte' bezoeken en bezoeken met rondleiding: o.a. het werkbezoek van de zusters van Covabe en de kennismakingsronde van de nieuwe bestuursleden/ leidinggevend van VZW Emmaüs.

Tenslotte zijn er nog de bezoeken die bij de administratie behoren: vertegenwoordigers van bv. kuisproducten, drukker, leveringen allerhande, etc.

Wat opvalt aan de lijst is dat de term bezoek geen eenduidigheid geeft: het is diversiteit troef. Er zijn meer verschillen dan overeenkomsten, zowel in doel van het bezoek, als wie of wat er bezocht wordt en met welke intensiteit en met welke aankondiging. Soms voelt het bezoek zich ook eigen, terwijl de bewoners dit niet zo ervaren. En vice versa. Dus elk bezoek heeft een andere ontvangst en benadering nodig.

Op het daarin naleven van de uitgangspunten van een TG valt weinig peil te trekken. Zo zou je ervan uit kunnen gaan dat een vooraf gepland (werk)bezoek van de zusters van Covabe, samen met de bewoners voorbereid, heel therapeutisch is en bv. een maandelijks bezoek van de werkmannen van de TD helemaal niet.

Het bezoek van de zusters was inderdaad een zegen, we hadden een echte ontmoet-

ing en voor een aantal bewoners bleek dit een belangrijke ervaring.

Evengoed heb ik gemerkt dat het onverwachte bezoek van één van de werkmannen, die vergeten had aan te bellen, therapeutisch (en ander) stof had doen opwaaien. Ook daar was de ervaring een belangrijk therapeutisch moment.

De belangrijkste les die ik dan ook geleerd heb is dat ik dit spanningsveld vanuit mijn functie niet kan oplossen door vóór de ander(en) te zorgen. Maar dat ik mét de ander (medewerker, bewoner, bezoeker) er wel goed voor kan zorgen, namelijk dat iedereen die hierin betrokken partij is, ook echt gezien wordt. En dat wat gepast bezoek is, ook plaatsvindt. Of dat we achteraf samen kunnen nakaarten en bijvoorbeeld besluiten dat het toen niet zo een gelukkig moment was. Op die manier leven we de uitgangspunten van een TG (o.a.: evenwaardigheid, dialogeren, autonomie, transparantie) na.

Ik hoor u al zeggen: het moet ook in balans zijn: niet teveel en niet te weinig, het moet respectvol zijn, geen aapjes kijken. Teveel is trop en trop is teveel en dat was het wel wat met verbouwen en verhuizen.

Dat klopt natuurlijk ook, maar dan nog willen we, én voor bewoners, voor onszelf en voor degenen die bij ons binnenkomen, de 'TG-ervaring' aanwezig maken en dat vereist toch net iets meer dan ... geregeld.

Volgend jaar zal het waarschijnlijk (na dit stukje wellicht, want zo gaat dat) té rustig zijn in huis. Dat we gaan verlangen naar bezoek, het is maar dat u het weet, als u eens langs wil komen!

*Wat drijft hen,
waar gaan ze heen,
wat gaan ze daar doen?
Ik ga ze eens volgen.*

*Ah, ah, supermarkt
in zicht!*

Fijne vleeswaren vers verpakt.

*Neem
deel
da*

*Eindelijk de kassa!
Waar gaan ze nu
naar toe?*

*??Ze keren
terug??*

Wat drijft hen?

_Tekst: Aagje, Kervertje & Thomas

_Foto's: Radja

*Wat gaan ze kiezen?
Wat gaan ze maken?
Groenten en fruit, alvast
een gezond begin.*

*en
het
gelijks
brood.*

*Ah, ha!! Ze gingen
winkelen voor de kook.*

*Amai dat was
een rare
achter ons.*

Sinds het verschijnen van het vorige boekje is er in SJ9 veel veranderd. Nieuwe socio's, nieuwe psychiater, maar ook nieuwe bewoners. Vier meer bepaald. Dit vraagt veel aanpassingen. Voor de mensen die er al waren, maar ook voor de nieuwelingen. In dit stukje nemen we vooral de laatste groep onder de loep. Hoe is het om nieuw te zijn? Wat weet je nog van je eerste dag? Welke indrukken zijn je bijgebleven?

We zijn dan ook helemaal naar het begin teruggekeerd, de intakes. Intakes geven blijkbaar bij het merendeel een raar gevoel. Vooral de eerste. Aangedaan, beangstigend, veel vragen te beantwoorden en weinig vragen waren de andere gevoelens die bovenkwamen.

Maar het verlossende telefoontje met de boodschap "Je bent welkom" bracht vooral opluchting teweeg, een beetje gekruid met angst. Vooral voor het nieuwe dan.

Dat angstig gevoel kwam bij een aantal ook terug als het over de eerste indruk over 'de evenaar' ging. Maar hier kwam ook benieuwdheid, de huiselijkheid en het grote huis in terug. Het gevoel van welkom te zijn overheerst als we het over onze eerste dag hebben. Maar uiteraard ook zenuwachtig, verdriet en onzekerheid komen terug.

Ook een positief gevoel na het eerste contact met de medebewoners. Goed opge-

vangen, voelde mij welkom was het eerste wat bij een aantal nieuwelingen spontaan bovenkwamen. Toch ook angst en onzekerheid speelden bij een aantal een rol.

De eerste maaltijd is blijkbaar iets dat voor de meeste een gat in het geheugen is. Een persoon wist nog wat er gegeten werd, een andere lustte de maaltijd niet, enkel het dessert. Er was ook een compliment voor de groep bij: eten in groep lukt hier omdat we niet in elkaars bord kijken.

De grote stressfactor is de proefmaand-bespreking. Iedereen leefde daar nerveus naar toe. Maar gelukkig voor iedereen achteraf: opluchting.

Ook grote boeketten bloemen werden er gegeven aan de socio's. Allen hebben het gevoel hier iets te leren en voelen zich hier goed.

Het leukste waren de herinneringen. Slechts één iemand had eerder een negatieve herinnering, maar eerder getint door de actualiteit. Het ging namelijk over het afscheid nemen van mensen. Tegenover vernieuwing staat hier ook afscheid. De goede herinneringen: iedereen neemt mij zoals ik ben, een aangenaam gesprek met een aantal bewoners van KL en Antwerpen zingt. Om af te sluiten graag een dankwoord, Bedankt socio's, Raf, Wouter en ook aan onze medebewoners. Jullie hebben ermee voor gezorgd dat nieuw zijn hier niet lang nieuw blijft. Dat iedereen hier zich welkom voelt en zich hier goed voelt.

Naast nieuwe huizen en nieuwe bewoners kwamen er in de laatste vier maanden in de evenaar ook nog eens drie nieuwe personeelsleden bij, wiens komst vooral in Sint-Jozef 9 voor spanning en speculatie zorgde. Wie zouden die twee verse socio's kunnen zijn, man of vrouw, oud of jong? En de nieuwe psychiater, wie had daarvoor de sollicitaties kunnen doorstaan?

De commotie rond hun komst liet weinig bewoners koud, maar hoe zou het de nieuwen zelf vergaan zijn? Hoe keken zij naar hun toekomst en hoe was hun ontvangst geweest? De tafels werden bijeen geschoven voor een openhartig gesprek tussen drie frisse leden van de therapeutische gemeenschap, die zonder de ancients hun verhaal konden doen.

Waarom hebben jullie gesolliciteerd naar de evenaar?

Anke: Ik was op zoek naar meer uitdaging en meer therapeutisch werk dan mijn vorige job. Toen ik de vacature las was ik eigenlijk onmiddellijk enthousiast. De kleinschalige gemeenschap, het dagdagelijkse contact met de bewoners, de individuele begeleiding, de familiegesprekken waren aspecten die het geheel wel wat gevarieerder zouden kunnen maken dan de meeste andere jobaanbiedingen.

Wouter: Voor mij was dat kleinschalige ook erg belangrijk. Het huiselijke, intieme con-

tact van 'de evenaar' is wel een klimaat waar ik achter kan staan. Ik geloof sterk in zo'n manier van werken en ben ook lang naar zoiets op zoek geweest.

Thomas: Mij sprak het dagdagelijkse socio-werk erg aan. Mee-leven met de bewoners, activiteiten doen, samen eten, op een informele manier met cliënten omgaan en contact opbouwen. Zo bouw je ervaring op door een directe omgang met mensen die je probeert te helpen.

Anke: Ja, inderdaad, het sociowerk boeide me ook erg. Zo tussen de bewoners staan betekent natuurlijk ook wel dat je meer van je persoon moet geven en tonen in je dagdagelijkse werk.

Thomas: De eerste dagen op een nieuw werk vind ik altijd erg spannend en ook belangrijk voor de eerste indruk die je meekrijgt. Hoe was voor jullie het toekomen in 'de evenaar'?

Anke: Ik vond het erg leuk dat ik onmiddellijk een sleutelhanger kreeg, ik voelde me al meteen welkom.

Wouter: Voor mij was die sleutelhanger ook wel een mooi welkom, van in het begin.

Thomas: Een erg open ontvangst vond ik het, met mijn vragen kon ik echt bij iedereen terecht. Ieder was bereid te helpen en nog steeds.

Wouter: Ik had snel het gevoel dat er een erg menselijke, attente sfeer hing, als een groot

gezin. Tegelijkertijd was er een grote professionaliteit aanwezig, een sfeer van samenwerken en denken, waarin iedereen deelneemt en meebeslist.

Thomas: Voor mij heeft nieuw zijn op een werkvloer vele kanten, het heeft voordelen en nadelen. Zo vind ik het in het begin wel comfortabel dat je nog niets weet en dus ook niet veel verantwoordelijkheid hebt. Je kunt nog wat de kat uit de boom kijken en moet niet onmiddellijk je vel wagen. Het leuke was dat ik ook zo ontvangen werd hier. Ik kreeg het gevoel mijn tijd te mogen nemen. Aan de andere kant vind ik het ook soms erg moeilijk om niets te weten. Zo heb je de eerste dagen ook niet echt veel om handen, omdat je gewoon niets weet en zit je er soms maar wat bij.

Anke: Ik herken dat wel, dat dubbele aan nieuw zijn. En het leuke was dat ik hier al snel het gevoel kreeg dat ik rustig mijn eigen plek mocht zoeken.

Wouter: Ik had de indruk dat ik snel als collega werd gezien en het 'nieuw zijn' niet lang geduurd heeft. Zo leek het toch bij de collega's, hoewel ik zelf mij nog altijd wel wat nieuw voel en 'de evenaar' nog steeds leer kennen.

Thomas: Nieuw zijn speelt zich niet alleen af op professioneel vlak, maar ook op relationeel

vlak. Je moet terug je weg zoeken in nieuwe relaties, in een nieuw team met nieuwe collega's, dat vraagt ook een investering.

Wouter: Ja, en voor ons is dat ook erg intens, als nieuwe is iedereen immers nieuw rondom jou, terwijl voor de anderen enkel jij nieuw bent.

Thomas: Ik herinner me altijd sterk een eerste beeld van een plaats waar ik begin te werken. Voor mij was het eerste beeld de eerste keer dat ik in het sociobureau binnenkwam, zonder te beseffen dat ik in die plaats nog veel tijd zou doorbrengen. Hebben jullie ook zo'n eerste beeld dat jullie bijblijft?

Wouter: Ik ben eigenlijk direct begonnen met een vergadering. Even voorstellen en ik ging van start. De goede sfeer waar ik in terecht kwam op dat moment blijft me wel bij.

Anke: Voor mij is het eerste beeld de teamdag. Dat was mijn eerste echte werkdag, ik kende nog niemand en moest al direct meedoen. Het viel me vooral op dat het team hard aan elkaar hing, dat er een goede, spontane sfeer was en dat iedereen op zijn gemak was.

Het lijkt erop dat de drie nieuwelingen een goede ontvangst hebben gekregen op hun nieuwe werkplek.

Bezoek van David Verbeek...

K.

David Verbeek is op bezoek geweest op vrijdag 17 juli tijdens Blikopener.

Hij kwam ons meer vertellen over zijn leven als artiest in musical en theater.

We werden goed onthaald met een stevige handdruk en een grote glimlach.

Mijn eerste indruk was dan ook "We gaan nu veel plezier beleven".

Eerst kregen we een heel verhaal te horen over wat er allemaal is gebeurd om te staan waar David Verbeek nu staat.

Zo speelde hij rollen in 'Suske & Wiske', 'Daens', 'My fair lady',... Ook ontving hij een 'award' voor de beste mannelijke hoofdrolspeler.

Ik vond zijn verhaal interessant, hoe hij het vertelde, hoe hij onze aandacht bleef vasthouden; chique, chique!

Na de pauze hebben we een aantal oefeningen gedaan. Er werd ons de vraag gesteld

wat we dachten wat belangrijk was in het theater / musicalleven: zelfvertrouwen, de uitstraling van het lichaam, luide stem,...

Het belangrijkste was: luisteren, niet alleen met je oren maar met al je zintuigen.

We sloten onze ogen en kregen een rozijs in onze hand. We moesten voelen, proeven, smaken. Luisteren naar hoe het is om een rozijs te zijn.

De laatste oefening was fotograferen. Nee, nee, niet met een fototoestel maar met onze eigen ogen en geheugen.

De groep ging in standbeeldhouding staan, je doet je ogen 3 sec open en terug dicht en zet de groep terug in hun houding. Dit was zeker niet gemakkelijk. Ik wist maar 2 mensen van de 8.

Uit naam van de hele groep willen we David Verbeek bedanken voor de fijne, interessante en leuke namiddag!

Een plaatsje op de werelddbol

Aagje.

13 maanden in 'de evenaar': 13, een ongeluksgetal voor velen; mij bracht dit getal tot hiertoe in mijn leven vooral geluk.

13 maanden: zo gevlogen, zo voorbij. Mij lijkt het eerder of ik hier nog maar een maandje of 2 zit. Ik zie mezelf nog binnenkomen, bang en onzeker, gepakt en gezakt, met hoop ook wel...

Het waren 13 intense maanden: met intense momenten van angst, verdriet, woede soms ook of enorme dieptepunten. Maar ook van intense vreugde en dankbaarheid, van intens beleven tot intens meelevens.

Misschien kan ik die 13 maanden nog het best beschrijven als dat de mensen

van 'de evenaar' en mijn medebewoners me terug een plaatsje op de werelddbol hebben gegeven. Een plaatsje dat ik al enige tijd niet meer vond. Je zou kunnen zeggen dat ik terug beter noord & zuid kan onderscheiden (figuurlijk dan, ik ben nooit een straffe in oriëntatie geweest).

Bij het ter perse gaan van dit nummer, ben ik al vertrokken, met een koffer extra bagage met alle steun en goede raad. Goede raad van socio's, m'n IB (individuele begeleiding), de psycholoog en psychiater, Martie en niet te vergeten de 3 mensen van de nacht.

Bedankt iedereen; ik zal goed zorg dragen voor m'n bagage. I promise.

Aagje

*Soms gooit het leven
hindernissen op onze weg
maar we moeten
gewoon doorgaan
in volle vaart.
en in onszelf
de moed vinden
om er overheen te springen
en nooit achterom te kijken.*

_Kevertje

_Om al die mooie versprekingen niet verloren te laten gaan, dit verhaaltje...

_Radja, Aagje & Kevertje.

Wat een tijdverslies dacht ik, mijn kanarivís wil zijn bravet niet aandoen. Ik word er helemaal piranoïde van. Mijn Kwish stond aan te branden in de oven en dat vond ik verkwisping. Ik nam mijn vistakaart en ging om kippoulet en bloeiende bloem. Ik had slimmel moeten zijn. Aan tafel werd er veel gesmorst, maar dat kwam waarschijnlijk door de verduisteling.

Wafblief? Oh ja, vlug dit verhaaltjes voorleggen op de redactiedraad, niemand anders mag dit lezen, want dan is de verklapping al verrast nog voor het nieuwe boekje er is. En dan zouden mijn tranen ogen hoor. Maar hier ga ik nu ophouden want ik moet snel nog een kaartje bussen voor de postbode er is.